

Valentina Becart

**PE „MUCHIA INSTABILĂ DINTRE
EXISTENȚĂ
ȘI NEANT”...**

**Semănătorul
Editura online – 2011**

Valentina Becart

**PE „MUCHIA INSTABILĂ DINTRE
EXISTENȚĂ
,
ȘI NEANT” ...**

(poeme alese)

Dedic acest volum nepoatei mele,
Michele-Diana
(Marea Britanie – Birmingham)

Michele-Diana

Ziua de naștere (25 ianuarie 2001)

** O PAGINĂ ALBĂ....*

*O POVESTE NESCRISĂ... **

*** Dezbrac de taine*

*Timpul ce mă înșală
La marginea lumii
Cu ultima fată morgână... ***

valentina becart

★ ★ ★

Fiecare dintre noi are o poveste....

Unii reușesc să lase „urme” în ferestrele timpului... și trecerea lor prin această existență efemeră capătă un palid sens.

Cei mulți se aleg doar cu „semnul crucii” înfipt într-o movilă de pământ.

Eu n-am putut să tac! Alarmată de strigătul cuvintelor închise în tăceri sfâșietoare...

am început să-mi scriu în grabă „Povestea” ---

... un amestec de lumină rănită

și-ntuneric hăituit de întrebări....

★★★

☆☆☆

Fiecare poartă cu sine o poveste

și o rană nevăzută –

☆☆☆

Valentina Bișog (Văran)

Valentina BECART (pseudonim literar)

Născută pe 12 aprilie 1961, loc. Hălăucești, jud. Iași.

După absolvirea facultății (I.A.N.B.București, 1989), primește repartiție la Tulcea.Un oraș turistic, cochet, ce își deschide larg brațele pentru a o primi cum se cuvine.Ca într-un joc de “puzzle” – prăbușirea vechiului sistem – atrage după sine ruinarea a tot

ce s-a “clădit” pe o temelie șubredă... Revenind pe meleagurile natale, dă glas și “formă” pasiunii - strecurată de către ursitoare în așternutul primilor zori – poezia. Poezia, asemenea cântecului de sirenă, ademenește în adâncuri... spre a căuta “perla” închisă în cuvinte ce nu-și dezvăluie cu ușurință strălucirea!

Activitate literară

- promotor literar pe situ-rile www.poezii.biz , www.europeea.ro, www.visul.florema.ro, www.versuri.com; Atheneum; Rețeaua Literară; Timpul; Caiete Silvane; Cititor de Proză (Republica artelor); www.certitudinea.ro; Timpul; ACUM.TV; Monitor Cultural.ro;

Apariții în publicații

Revista Columnele vieții {revistă de cultură și creație pentru învățământul preuniversitar } a Liceului Bogdan Vodă Hălăucești; Tânăru scriitor; Ecoul; Viața literară ; revista Agero Stuttgart; revista de cultură, civilizație și atitudine morală *Singur*, Târgoviște (Doru Dăncuș) ; revista Moldova Literară - editată de Liga Scriitorilor – filiala Iași(Mihai Păstrăguș) ; revista Contrasens – Târgoviște (Mihai Ristea) ; revista Vatra Veche – Târgu-Mureș (Nicolae Băciuț) ;

Antologia « Lira în patru puncte cardinale » - selecție și concept (Cristina Ștefan) ; revista Epoca ; revista Phoenix Mission Magazine Romanian-American Publication from Phoenix, Arizona; Răsunetul (cotidianul bistrițenilor de oriunde)(Menuț Maximilian – scriitor și jurnalist); revista Cetatea lui Bucur; revista Armonia.

Apariții TV

București (**poezia speranței**, moderator poetul Ion Buciuman);

Iași (TVR Iași);

Spania (Valencia); înregistrări preluate și difuzate de televiziunea culturală ICPTv Nou Horizont.(realizator, Adriana Vidroiu Stanca, președinta Asociației Culturale Românești – jurnalist, poet).

Volume personale

Fata Sihastră , poeme, Editura Timpul, Iași {2005}; **Clipe arse** , poeme, Editura Timpul, Iași {2006}; **Două lacrimi de cer** , poeme , Editura Alfa, Iași {2007} ;”**undeva, un poet...**”, Editura Arhip Art, Sibiu, 2010.

În curs de apariție: volumul de poeme „Pe „muchia instabilă dintre existență și neant”.

Antologii : *coordonator, Valentina Becart.*

*Antologie de poezie și comentarii – care cuprinde : poeme, poeți contemporani, comentarii becartiene (36 poeți), Editura Paneurope , Iași, (2009) ; Antologie de poezie (55 poeți contemporani)(pagini alese), Editura Arhip Art, Sibiu (2010) ;Antologie de proză « **Declin** », Editura Arhip Art, Sibiu, 2010.*

Referințe critice:

Mișu Borșer, Mitriță Crețu {Mitridate },Cassian Maria Spiridon , Aurel Oancea, Eugen Dorcescu, Petru Blaj (Dinvale), Mihai Păstrăguș, Cella Negoiescu, Menuț Maximinian.

Premiul special obținut la Festivalul Național de poezie, Costache Conachi –ediția XVI (oferit de Episcopia Dunării de Jos, Protoieria Tecuci).

Premiul III la secțiunea Poezie religioasă, din cadrul concursului: Doruri La Răsărit.

Diploma de Excelență obținută la **Gala Premiilor de Excelență**. 23 ianuarie 2011, Iași. Secțiunea: personalitatea culturală a anului.

Secretar și membru fondator al Ligii scriitorilor din România – filiala Iași (2009).

redactor : revista **Moldova Literară**.

* * *

Un strop de apă vie...

Când orele târzii
vor lăncezi în agonie
să-mi dai o poezie
cuvântul nesperat...
și-n candelă
să torni
un strop de apă vie...

Când luna se va mistui
de sete...
în adâncuri
și cerul – de friguri sfâșiat
se va arcui
ca un trup despuiat...
să-mi dai un vers
(ca leac miraculos)
pentru imima-mi bătrână
izgonită prematur
și fără milă

din propriul Univers...

Când glasul orelor
târzii
va șopti cu nostalgie
“adio”...
noptilor albe
ce-au stat la căpătâi...
să-mi dai o poezie
(un dar nesperat)
pentru ultima insomnia...

... și extaziat
îmbătat de stropul...
de infima picătură de apă vie –
să mă las cuprins
de agonie
ca-n brațele primului vers
ca-n beția
din prima poezie,
prima poezie...

din ciclul (poeme becartiene)
29 dec.2010

Și n-am rostit cuvântul...

E-atâta freamăt...
și o lumină - de neatins –
se cerne între noi
și peste pietrele-adormite
e-o apă
ce curge lăcrimând
ca un semn de întrebare...

Eu pe un țărnm
și tu pe altul...

E-atâta soare
în golul deschis între noi
și-atâția fluturi
ce-și caută mireasma unei flori
încât
aplecat peste albia atâtor amintiri
să nu ascuți...
și să nu-ntrebi (cu îngrijorare):
„ ce ape curg prin anotimpuri
și-nving c-o sărutare
jurăminte – îngăduite inimii naive
în nopți de așteptare
și risipă?”

Eu pe un țărm
și tu pe altul...
tăcuți ca pietrele
învinse de ape...

... și iată-ne!
aplecați peste albia timpului
ca o rană...
o poezie ne'nțeleasă
izvorâtă din golul luminii...

5 februarie 2011

Să nu mă spui...

Chiar dacă știi...
c-am zăbovit prin lunci
cântând cu iarba și florile
de mai
când neștiut
te desprindeai
din neguri
și mă strigai...

Chiar dacă știi...
că n-am iubit decât
păduri
și murmurul tânguitor
al râurilor line...
și sufletul îmi risipeam

în roua dimineților
diamantine
când neștiut
te desprindeai
din lume
și mă chemai...

Chiar dacă știi...
să nu mă spui
pământului,
adâncului
ce-mi vrea zălog
trăirea, cântecul
și Soarele iubirii...

... atât te rog!

Tranșăți-mă acum... cât sunt încă viu

Tranșăți-mă acum
cât încă respir, cât încă trăiesc
(și vorbe sunt de spus...)
dar vă avertizez!
mai păstrez în sertare
și-n buzunarele pardesiului gri
cuvinte sonore
ca niște arme de foc –
cătarea-i îndreptată spre voi...

... nu vă fie milă!

Tranșăți-mă acum
când pot să mai strig

(am un dar pentru lei...)
Versuri albe, fine
ca niște săgeți otrăvite!
**- cârcotași ai timpului
din care eu voi lipsi...**

... doar un naiv și un fricos
mai poate rata o țintă
aflată la doi pași
de libertate...

Tranșăți-mă acum
cât sunt încă viu
(și doar v-am avertizat!)
acum...
acum e prea târziu
trăirile-mi alarmate
sunt ca doi vulcani
ce vor erupe curând...
- va trebui
doar un gest!
privirile înflăcărate
să-mi îndrept cu mânie... către voi...

... nu vă fie milă!
cenușa
ne va sta în „același ornic”
în lumea de apoi...

8 ianuarie 2011

Ca o dimineață spartă în bucăți...

Și va veni o zi
când vei primi
în obraz
(obrazul ades mângâiat)
toate blestemele mele
ca o dimineață
spartă în bucăți
ca o noapte
tăvălită
prin strigăte de bucurie
și săbii Ninja...

Și va veni
o oră
când – învins de soartă
vei deveni
(ce n-ai fi vrut vreodată)
un vis ciudat
fără aripi
agonizând

la picioarele unei dimineți
sticloase...
... dimineață
în care se va reflecta
tăcută, misterioasă
și gravă
o lacrimă albă
ca o lamă de cuțit...

2 ianuarie 2011

Din jurnalul unei zile

(monedă de schimb...)

Pe talerul zilei
am aruncat ceva bănuți
obținuți din lansarea și vânzarea cărților
o nimica toată

Pe talerul nopții
am aruncat mai multe cuvinte
scandaloase
însomnia
și câteva adrese ale criticilor de tinichea...

Cum aș putea să condamn zorile
de nereușitele mele
poate iarna ar trebui pusă la zid
versurile albe, deșănțate

sunt "opera" orelor friguroase
ce-au târât gândurile
în unghere tenebroase
lipsite de armonia iubirii...

Pe talerul nopții mai adaug un blestem
și o dorință:
"Să vină primăvara!"
îmbrățișarea ei mă va salva din agonia
timpului irosit
și poezia mea va renaște din seva pământului
și din iarba răsărită miraculous
în cavernele sufletului...

Pe talerul zilei
ar mai trebui cava...
voi arunca cu nonșalanță ultimele cărți editate
și fără să stau pe gânduri voi lua primul tren
spre mare....
acolo
mă așteaptă vara
cu versurile ei molatice și înSORITE
asemenea unei dragoste uitate...

Cât voi sta lângă valurile de smarald
rătăcind ades pe auritele plaje
mă voi hotărî ce să fac cu neprețuita "toamnă"...
cel mai potrivit ar fi
să-i aduc laude în câteva poezii inspirate
asemenea unor livezi
ce-și oferă rodul bogat
și poate
o voi păstra ca pe singura monedă
de schimb....

23 februarie 2011

În brațele absurdului...

Noaptea hienelor mă ajunsese
din urmă
și era în plină zi
fântânile își ofereu apele adâncului
în cupe răsfrânte
învintându-mă să beau

... dar n-auzeam decât un hohot

Deșertul și pustiul din mine
unelteau
spulberându-mi și ultima
întrebare...

Am început să alerg la întâmplare
și să plâng
prea mult soare
într-o inimă
cuprinsă de spaimă și-ndoială

Câmpiile își așterneau covoarele
de iarbă și răcoare
invitându-mă să stau

... dar nu vedeam decât hienele

adulmecând renunțarea

Poveștile ce le-am purtat în suflet
ca pe-o mângâiere
s-au năpustit asupra inimii
sugrumând-o

Am început să alerg și să cânt
prea multă sfâșiere
într-un singur trup
înveșmântat în tăcerea
orelor îndoliate

Noaptea hienelor mă ajunsese
din urmă
și era ziuă
o zi plină de promisiuni

... și dintr-o dată
strigătul nefiresc
acuzator...

Lângă steagul răvășit
al înfrângerii
zăcea o inimă
ce-și abandonase firul de sânge
și nisip
și-ndoiala...
în brațele absurdului
necuprinsului...

11 februarie 2011

Și n-am rostit cuvântul...

E-atâta freamăt...
și o lumină - de neatins –
se cerne între noi
și peste pietrele-adormite
e-o apă
ce curge lăcrimând
ca un semn de întrebare...

Eu pe un țărniș
și tu pe altul...

E-atâta soare
în golul deschis între noi
și-atâția fluturi
ce-și caută mireasma unei flori
încât
aplecat peste albia atâtor amintiri
să nu ascuți...
și să nu-ntrebi (cu îngrijorare):
„ ce ape curg prin anotimpuri
și-nving c-o sărutare
jurăminte – îngăduite inimii naive
în nopți de așteptare

și risipă?"

Eu pe un țârm
și tu pe altul...
tăcuți ca pietrele
învinse de ape...

... și iată-ne!
aplecați peste albia timpului
ca o rană...
o poezie ne'nțeleasă
izvorâtă din golul luminii...

5 februarie 2011

Timpul ca un "ochi de vultur"

Cântece răsunau
pe câmpia înverzită
tinerețea izvora din pământ
ca o iarbă crudă
abia înverzită...

Nicio pală de vânt
cerul curat
ca un gând...
doar soarele privea
înduioșat...

Și râsete... și voie bună
mugurii
se deschideau victorioși

în lumină
și din senin
un colț de cer s-a'ntunecat...
și timpul
ca un „ochi de vultur”
subtil, silențios
în cântecul naiv
s-a furișat,
s-a furișat...

din ciclul (poeme becartiene)

26 dec.2010

Între două tăceri...

Universul
este o carte deschisă
e cecul în alb
pe care-ți vei semna destinul...
de-aș fi rămas nescrisă
astăzi
n-aș fi aflat
că între două tăceri
e-atâta poezie...
și pe țărături – băntuie îndoiala –
ca o fecioară
cu trup de nisip...

Universul
este jocul de noroc
fără miză
de-aș fi rămas
la o distanță egală
între a „vrea „
și a „nu fi „
astăzi

nu te-aș fi vândut
pe o pungă cu galbeni...

Ce este Universul?
poate o baghetă magică
fără măsură...
de n-aș fi răspuns
chemării
astăzi
n-aș fi aflat
că pădurile-nverzite
mor
odată cu mine...
odată cu mine...

din ciclul (poeme becartiene)
14 dec. 2010

Dar vorba să-ți dezlegi...

Să taci
când cei din jurul tău
îți vor "cuvântul"
rostit după' nvoială...
și cântărit
ca pe-un „nimic”
ca simplă „ vorbă goală” –

Să taci
când trebuie să „taci”...
dar vorba să-ți dezlegi
când cel ce-ți vrea
cuvântul
„cântărit”
va ști să prețuiască
aurul
din limpedele cuget
și din adâncu-i
izvorât...

Înfloreau singurătăți pe maluri

Se legăna o luntre
pe ape tulburi
erai fugarul
condamnat să rătăcească
și niciodată, poate...
să nu cunoască
strălucirea aurului
adunată
într-un surâs crepuscular...

Undeva... în depărtare
viorile cântau
și-n furtuna de nisip
iubirile
abia renăscute
se stingeau...

Se legăna o luntre
pe ape învolburate
erai fugarul
ce n-a știut să prețuiască
statornicia
țărmlui...
și-n ceasul ultim

condamnat să privească
cum pe maluri
înfloreau singurătăți
ca o pecete
pe o scrisoare de adio...
de adio...

din ciclul (poeme becartiene)
26 dec.2010

Ne furișam printre oameni...

Și eu și tu...
ne strecuram în liniștea dimineții
ca-ntr-un vis nechemat –
nu era nici vina...
și nu era nici timpul
inventat...
O! de nu s-ar trezi
vreo minte rătăcită
să ne-ntrebe (chiar și șoptit)
„nu știți, cumva, cât e ora?”

... și-atunci...
umbra rășfrântă-n amiezi
ne va pierde....

Și eu și tu...
ne furișam printre oameni
ca-n mijlocul unei păduri
cuprinse de flăcări...
și nimeni nu vedea
nimic...
ar fi păcat

o!ce păcat...
ca vreun trecător grăbit
într-un elan naiv
să stingă
această „ardere de tot” –

... și-această bucurie!
râvnitul, neschimbatul
joc...

Și eu și tu...
alunecam în mare
ca-n liniștea unui mormânt
ce rost mai au scafandri!
pământul reavăn
nu va ști niciodată
cine-i sinucigaș
și cine
„erou” anonim...

15 ianuarie 2011

Nu-i nimeni la porțile iadului....

Astăzi

nu-i nimeni la porțile iadului

de vrei să intri

nu ezita...

(ar fi păcat... și orice argument inutil)

niciodată

flăcările n-au fost mai darnice

cu cei vinovați de trădarea

aproapelui...

cu cei ce nu s-au ostenit

să facă din vină

o scară de mătase către cer

și n-au invocat dumnezeirea

să le oprească gestul

necurat

la jumătatea drumului....

Astăzi

nu-i nimeni la porțile iadului

nu-ți fie teamă de gândul

diabolic

ce ți-a purtat pașii

fățarnici

pe drumul de smoală și scrum

(singurul drum ce nu cunoaște învoiala)...

Intră!

flăcările te vor înlănțui
cu grația **ultimei fecioare**
din Troia...

și dumnezeirea – adânc va dormi
când ultimul tău strigăt
se va stinge
la jumătatea gândului
ce-a întrezărit
semnul crucii –
semnul...

Și-am să te port ca pe-o icoană rară...

Cu brațu-mi stâng
te-am strâns la piept
ca pe-o comoară rară
azi...

îndrăznind – întâia oară
te-am dezmierdat
și ți-am șoptit:
„Iubita mea!”

Cu degetele-mi fine
te-am prins de mijloc
sfios, înflăcărat...
așa cum răsfățată-i
o strună de vioară
iubita mea,
iubita mea
cu trup de primăvară...

Și azi...

am să-ți promit
c-am să te port în suflet
ca pe-o icoană rară
la care-am să mă rog
și-am să mă-nchin

... să nu te pierd,
să nu te pierd
iubita mea,
iubita mea
izvor de bucurie
și senin...

28 ianuarie 2011

Tresărire

Oprești tu destrămarea
ochiului de apă
când ciutele se-adapă
și liniștea pădurii
se-nfioară
întâia oară?

Oprești tu risipirea
șoaptelor de seară
când vânătorii
se strecoară
prin ierburi neumbrate
și ciutele aleargă
spre inima pădurii
alarmate?

... și umbra înserării

va tresări
întâia oară
la gândul – că una dintre ele
o să moară...

Din somnul nerodirii

Și totu- i căutare...

Ca un fulger de lumină
nestăvilite gânduri
au popsit într-o grădină
așteptând
o primăvară nouă

E-atâta sevă în cuvinte
și-atâta dor pe buzele
fântânii
că simt cum se-arcuiește
trupul cald al zilei
peste inima pământului
ce și-a trezit adâncul
din somnul nerodirii

Și totu-i o minune...

Ca un izvor de iubire
cuvintele au răsărit
înmiresmate
atingând cu degete subțiri

rotunjimea pietrelor
ce-și împart încrezătoare
bucuria
cu iarba sfioasă, abia înverzită
mirosind a primăvară
și-a viață renăscută
din prea multă lumină...

26 februarie 2011

Din jurnalul unei zile... (demonul lăuntric)

În așteptările mele... ar trebui să fie primăvară
și iarna asta nemiloasă s-a întins ca o ciumă în fiecare
colț de suflet
atârnă întrebările unele de altele ca o neliniște
timpurie
cărțile nu mai sunt un "obstacol" împotriva sufocării
lente și-a demonului lăuntric
aceleași povești... aceleași cuvinte ce-și caută
drumul
spre gloria eternă

Și totuși, astăzi, soarele și-a dăruit lumina
nu prea mult
doar atât cât sufletul să tânjească și să-și crească
aripi...
mai bine să-mi beau cafeaua și s-alung din gânduri
vălurile albe ale iernii
de multă vreme umbresc ferestrele ce dau
spre răsărit
și poate primăvara asta...
nu mă va lăsa pradă orologiilor suferinde
terorizate de angoasa căutărilor...

2 martie 2011

(poezii redefinite)

Cântec și destin

M-am îngropat într-o taină
pe care nici eu n-o mai înțeleg
în nebunia mea
aș vrea
această taină și-această nebunie
să dezleg...

Ursitoarele!
au făcut din mine
un acrobat fără plasă
de-mi frâng gâtul
spectatorului întârziat
puțin îi pasă...

Fierbe sângele în mine
și-n gol m-aș arunca
cu pătimașă exaltare
și aș scăpa... de chinul existenței
de neiertata ezitare...

M-aș refugia undeva
pe un țărm îndepărtat și pustiu
să nu-mi mai văd destinul
de voi să nu mai știu...

Dar sunele lui se târăsc
ca o umbră după mine
ascult simfonia!
vraja ei mă tulbură
mă îmbată
mă supune...

Dar orice melodie are un sfârșit...
și vine o clipă
când notele-s învăluite în tăcere
nimic nu reînvie din ceea ce-a murit
din vraja provizorie
din muzică-ntre timp
oricât ascultătorul o va cere...

Destinul meu e o taină!
ursitoarele au prezis...
o muzică...
cântată de-o sirenă
aș vrea – înapoi să fug
prin al notelor desis
dar îmbătat
mă pierd în vraja lor eternă....

Din vol."Clipe arse" (inspirată de scrierile lui
Octavian Paler)

Suflet pribeag

De-a pururi surghiunit în pustiu
mânat pe drumuri
mereu necunoscute
nemărginita durere
doar ochii de vulture o știu
poet pribeag
însetat căutător al apei-nencepute...

Te-or osândi
la moarte prin uitare
savanți cu suflet sterp și ochi păgâni
cum ochiul iernii
îngheață într-o suflare
și-un ultim fir de iarbă
de care te anini...

Fugar de lume
păcate și blesteme
ars de frământări în pulberea
solară
vor sta pe-aproape
corbii...
și-ntr-o vreme
când oastenit ți-e pasul
în nisipuri mișcătoare
durerea sfâșia-v-ați
iar zorii sângerii or să apară...

pustiul...
osândit rămâie pe vecie
la-nsetare...

din vol. „ Clipe arse”

Poem de iubire

Aș vrea un poem al iubirii
să scriu
și cuvintele piară – în focul ei viu
când pătimășe, exaltate
mereu în căutare
când arse-n iubire
sortite la-nsetare...

Sacru și vechi cuvânt
“Iubire”
blestem și geamăt se-amestecă
în el
e visul clipei
de-a trece-n nemurire
sub vraja-i de lumină
în bezna din tunel...

Scriu...
și-n mine crește-o chinuitoare
singurătate
pe plaja pustie
stau singur
iubirea pierdut-am în nopțe
pe alte mări
șipând în zbor... s-a ridicat
și al meu vers
o umbră din trecut

ușor la'ntunecat...

Un poem de iubire...
mă întreb pentru cine?
neîmplinita foame ce-o simt
pentru tine
iubire
chipul tău de-atâta timp oprit
mă cheamă să scriu...
demult, însetat
ți-am promis...

Miracol un vers
de ochii tăi mereu îndrăgostit
revin și Țes în cuvinte
al tău nume
Suferință și Vis....

din vol. „Clipe arse”

Incertitudine

Niciodată nu te-ai uitat în ochii mei,
viață străină
să vezi în ce pustiu
și-n ce incertitudine
trăiesc
sunt cântec viu -
departe de a fi polară
când iarna stele-ngheață...
și după dragostea din vis
mereu tânjesc.

Mi-am dorit – cu fiecare zori
să ajung la un țărm al speranței
să-mi privesc visele
ieșind ca un râu dintr-o mare
dar m-am prefăcut
în trup de nisip
sub razele lunii
ce-mi vegheau risipirea
în zare...

Și într-o zi,
soarele s-a stins și n-am mai zâmbit
și sufletului nu i-am mai putut aduce
bucurie

priveam în oglinda vieții
un chip răvășit
ce a tânjit în zadar
după o dragoste târzie....

M-au năpădit întrebările
unei existențe irosite
într-un amurg de toamnă ruginie
privește-mă în ochii candizi
viață străină
să-mi vezi tainele neștiute
și cum dragostea
am prefăcut-o
în utopie...

din volumul "fata sihastra"

Aud doar ploaia...

(Fiului meu, Valentin-Marian)

De-atâtea nopți aud
plouând
și inima mi-aud plângând
nu-i nimeni
să-mi asculte un gând
doar ploaia o aud curgând...

Și plouă...
plouă în miez de noapte
iar tu, plecat departe...
și lacrimi curg – ca o chemare
rostogolite cadențat
în zgomotul făcut de ploaie.

Sunt singură,
nu-i nimeni să mă vadă,
să audă
suspînul meu e contopit
în ploaie și furtună
era sfârșit de toamnă, pe-nserat

când dintr-o gară
cu-n tren nostalgic
ai plecat...

.... de-atâtea lacrimi
și de-atâta ploaie
pământu-ntreg s-a scufundat....

Și plouă fără încetare
plouă...
iar timpul meu e-o veșnică
așteptare
sunt singură în miez de noapte
iar tu, plecat departe...
se-aude ploaia
și-o inimă plângând...
nu-i nimeni
să-mi asculte un gând
aud doar ploaia
cadențat curgând...

din volumul „fata sihastra”
(ziua în care părăsea țara...
plecând în necunoscut...avea doar 18 ani.
ne-am revăzut după 7 ani...)

Am alergat în pustiu

Îndurerat...

Într-o zi – spre pustiu am alergat
să-mi uit trecutul
și lanțul vechilor dureri
ca un copac tomnatec
să-mi lepăd păcatele de ieri
să spulber teama
din sufletu-mi înfiorat...

m-am oprit...

m-am prăbușit în nisipul fierbinte
flăcări țâșneau din inima cerului
și fără cuvinte
mi-am întors privirea pierdută
spre înalt
și ca-ntr-o îmbrățișare
î-am cerut cerului:
“Trage perdele de nori peste astru....
îndurare!”

și dintr-o dată
ca un râs sălbatic
vântul în pustiu... adie

“Sărman cu suflet ars
ruină-i viața
clipa de nisip!”
revino în labirintul vechilor dureri
și-atunci – fără mânie
privirile de-azur
să ți le-arunci
peste stinsul ochi
al regelui Oedip...

din vol."Clipe arse"

Cu-n tren nostalgic... ai plecat tinerețe

Ai plecat din gara veche ,
ostenită,
cu-n tren nostalgic, tinerețe...
și triumfător, flămândă,
te pierdeai
în noaptea nepăsătoare, rece...
năprasnic alergând
per șine lungi și albe
sălbatică, vrăjită...

Am rămas corabie-nălucă,
ancorând
în port străin, uitat
privindu-mi visele putind
pe ape-volburate
stinse stele... desprinse
de înalt...

Și-n noaptea grea
plină de taine și ispite
le ascultam gemând

și cum vânturi rele
le face nevăzute...

Ai plecat tinerețe!
spre-o zare de dor, necunoscută
și-n dimineața poleită, clară,
te-ai strecurat în taină, nevăzută...
nălucă albă
pe-un alt tărâm... fără hotară...

Seară de seară,
mă furișez în gara veche,
ostenită..
și gândul meu nebun
te caută, te cheamă!
o, tinerețe, tren nostalgic...
nălucă fără de hotare
pierdur să-mi fie visul
flămândă clipa
căzută frunză în uitare?...

De mi-ai da înapoi - taina visului

Doamne!
te-aş preaslăvi
şi credincios Ți-aş fi
dacă mi-ai da înapoi
taina visului
ce fără milă
ai rotogolit-o
în hăul abisului...

Dar cine oare
ne-a dat visul
şi aripi iluzorii?
şi într-o noapte crudă
visului
i-au furat zorii?

Tu! Doamne! Tu!?
ai dat inimii comori
speranțe
vise
și iubiri

și-acum...
zac toate-n cimitir închise?

Poți oare să te miri!
o lespede și-o cruce
fără glas –
din taina visului
atât a mai rămas...

Te-aș preaslăvi
și credincios ți-aș fi
dar în taină – m-ai vândut
mai dat tribut
abisului
cine ești? oare cine?
cumva...
ne-am cunoscut?...

din vol. "Clipe arse"

(Poezii redefinite)
(din vol.Două lacrimi de cer)

Stea fără nume...

Nu mai găsesc „sărbători“
Pentru tine
Suflete ...
Lumină din lumina vieții,
Picătură de aur solar,
Strigăt albastru,

Albastru...
Stea „Fără nume“...

Să fugim...
Și să uităm trecutele dureri.
Fura-vom zeilor o lotcă...
Și, navigând spre zări senine,
Vom ancora la poarta fericirii!
Suflete !

„Ascultă
Strigătul de bucurie al cetății“.
Vom sărbători...
„Uite!“
Stele-au apărut pe cer

În plină zi...

În plină zi!

Viscol ancestral

Amurguri cuprinse de febră
Ard, pe fruntea-mi de vremuri albită...
Surâsul unei clipe mai pâlpâie sub pleoapă.
Sunt amintiri ce-n flăcări tănuite
se destramă...

Și-mi pare...
C-aud temutul „viscol ancestral“
Șoptind ceva... cu glasul-nins
Și mă cuprinde-o albă teamă!
Nu! A fost doar o pală de gând
Cuprinsă de febră, de zbucium,
de plâns...

Amurgul... răsfânt pe fruntea-mi
ca de ceară...
Mă leagănă-n veșmântu-i
trandafiriu de „seară“.
Îmbrățișați vom adormi
curând...

O, frunte!

Noian de gânduri ninse!
În liniștea odăii,
Îngenunchiate, clipele suspină
În fața candeliei aprinse
Și-o rugăciune, pare-se...
Cu ochii plânși...

îngână!

Plopii n-au murit de dorul tău

Și totuși...
Plopii n-au murit de dorul tău!
Brațele-și întind a rugă spre cer
Și-n ruga lor... sunt cu mult mai demni,
Decât fuga ta – din iubire!

Și dacă...
Ramuri – își poartă inima fluturând
Sub lumina tăioasă a amiezii...
Cu grijă își ascund privirea în umbră,
Ca lacrima verde – să nu-ți păteze
Amintirea!

Și totuși...
De-ar fi să mai treci ca o umbră
Pe vechile poteci...
Să știi că te-am iubit
Fugaro – cu chip de înger...

Și suflet de granit!

Și-aș vrea...

Să mai știi... că umbra durerii

Crește tot mai sus și...

Brațele-și întinde spre cer!

Dar plopii n-au murit de dorul tău!

Numai inima mea

Frunză fluturând...

Numai verdele visului meu!

Numai eu

Numai eu...

Sfășietoarea rugă a nenăscutului

Mi-am cioplit propriu-mi

Chip

Pe inimi de vânt

Pe strigăt de lună

Pe izvoare fără hodină.

Cum să-l mai adun

Într-un „pumn de nisip“?!

Mi-am dăruit sufletul...

Fiarelor...

Să-i astâmpăr sfășierea.

Cum aș putea să mai adun

Rămășițele-i... de la festinul

Durerii?!

De trup...

Aș vrea să uit

Și zidurile-i amare - să le surp

În adâncuri tăcute!

Zadarnică trudă

Să-ți făurești un „chip“

Pe retina timpului

Pe zborul clipelor

Și sfâșietoarea rugă

A nenăscutului,

A nenăscutului...

Valuri viclene-ți sărută glezna... cu „buze sărate“

Rătăcești pe țarmuri înSORITE

Dar frământate gânduri

Aruncă pe chipul tânăr, gingaș

Umbrele unei adânci tristeți!

Soarele te-mbracă în vălu-i de aur

Dar nici o fugară privire – nu-ți smulge!

Desculță... pășești visătoare

pe nisipul fierbinte

Și-n ochii triști, întunecați

Flăcări se ivesc doar pentru o clipă...

Marea flămândă – cheamă-n adâncuri,
Trup curat de fecioară... rătăcită în gânduri...
Valuri înspumate brațele-și întind
Rostogolindu-se, strălucitoare,

spre țărni.
Și viclene îți sărută glezna
Cu „buze sărate“ ...

Dar tu tresari... și-nfiorată
De sălbatica sete cu care...
Valuri nepotolite îți mângâie
ca-ntr-o chemare
Trupul temător și firav...
Te tragi înapoi pe nisipul fierbinte.

Și-apoi, cuminte...
Te-abandonezi pe plaja-nșorită...
Și valurile suspinând – se retrag
Rostogolindu-se cu mânie

în adâncuri.

Te lași privită...
Și soarele-ți mângâie chipul,
cu razele-i fine...
Și tristețea se frânge smerită
În fața „sărutului de aur“
Ce trupul de fecioară

ți-alintă!

În umbra nopții s-ascut pumnale

În pădurea virgină
a vieții
am intrat
cu trupul gol
cu sufletu-mi curat
și strigăt de speranță...

Și-n ochi senini
se-ascund
izvoare însetate
în care ard
flăcări jucăușe
nicicând supuse
tăinuitelor legi.

Gându-mi naiv...
nebănuind
că-n umbra nopții
duhuri smintite
ascut pumnale
și-n zori

te-aruncă-n vârtoare
hohotind!

Sub focul amiezii,
lacrimi amare...
adâncesc arsura
sub pleoapele-mi grele
de prea multă
lumină.

Lianele unui timp
fără suflet
neștiute și netulburate
mi-au smuls din visare
trupul...
târându-l
triumfătoare
în „umbra“ junglei
ce-adulmecă
pași...
pe cărare.

O, voi, izvoare!
Spălați-mi trupu'nsângerat.
Și legănat la sân
cu duioșie
de păduri Virgine...
la umbra lor curată
voi odihni apoi
și voi cânta,
pan's-o'nsera...
visând fântâni
cu ape line,
cu ape line...

Birmingham ANGLIA (13 aug.2007)

A Ta să fie vrerea

Ai vrut...

– ca slujitor supus –
cu brațele-mi
să-ți îngrijesc
grădini,
cu sufletu-mi,
să-ți cânt izvoare
și să clădesc
din strigăt,
piramide în deșert...

Și lumii

să-i vestesc
venirea Ta –
naivi, sperând...
cu trudă
ridicând altare
și, 'ngenunchiați,
rugă de foc

spre tine înălțând.

Și-ai vrut,
cu mâna-mi,
să zugrăvesc
o umbră
pe-a drumului
cărare.

Și ostenit
de căutare,
îmbrățișat cu umbra,
să plâng,
cerându-ți îndurare!

Ai vrut ?!
A Ta să fie vrerea.
Și strâng
în pumni
țărâna
și nu-nțeleg
de ce...

Birmingham ANGLIA (15aug.2007)

Ciute albe

Mi s-a părut
cum din
– Haos –
mă săgetau
priviri...

„N-ai cum să fugi!“
din foc
din apă
și țărână
te vei întrupa!

Ai milă!
flăcările-ți fie...
nu o „vâlvătaie“,
ci doar pală lină
împletire caldă
de lumină
pură.

Apa fie-ți...
nu „mare sărată“,
ci izvor de munte,
lacrimă curată
pe care drumeții
osteniți de cale
însetați
ți-l cată.

Și țărâna...
nu din “drum de oase “
ci dintr-o pădure
loc umbros
iarbă, flori,
cânt duios...
cum doar frunza
știe...
când furtuni străine
vor cu dușmănie
pacea a'nsângeră!

....
Și te-aș mai ruga...
să mă îngropi aproape
lângă codru des
și izvor de munte
unde ciute albe
cu priviri senine
vor veni să bea
și s-or adăpa
din inima mea...
din inima mea.

Dincolo de Soare

Dincolo de Soare
– nici un zâmbet –
nici o mângâiere,
doar lacrimă
și vis încremenit!

Am căutat!
întinderea
pustie...
nici o floare
în cărare...

Te-am strigat!
și din albul tăcerii
„hoarde flămânde“
umbrele...
lângă chipu-mi
împietrit
s-au strecurat.

Și necruțătoare...
îmi sfâșie
trupul
și strigătu-mi
și lacrima
și liniștea albă
și...

Să nu mă cauți
– dincolo de Soare –
vei găsi doar
o cărare pustie
și zâmbetu-mi
sfâșiat
de așteptare...

Nu mai căuta
și nu striga...

„Fugii!“

Brâu de foc

Am încins
Pământul
cu brâie de foc
și-am strâns
din ce în ce
mai tare...
și mijlocu-i
s-a frânt...
făcându-i
depărtării
loc!

Mult prea subțire-i
puntea
ce ne leagă...
și dedesupt
întunecate ape
ce iscodesc -
cu "ochi de valuri"
pasul tău...

"Rămâi pe loc!"
un brâu de foc
ne-a despărțit
lăsându-ne
pe câte-un mal...

Mult prea subțire-i
puntea
zadarnică chemarea...
și depărtarea "naște"
o "Lume Nouă"..
Pământului
ce rupt a fost
în două
de-un "brâu de foc"...

Doar viscolul...

Puneți scările!
Escaladați ziduri... sfărâmați
lacăte,
rupeți lanțuri,
spargeți geamurile cu pietre...
dar cu grijă!
O, atât de mulți...
pentru a salva un "biet suflet"?!
Mulțumesc...
Au! Auuu...
Căutați! Căutați bine!
Luați manuscrise, cărți...
....
Și au pecat - ducând cu ei,
pentru un "Timp Viitor"
singura mea mângâiere;
- Frumusețea Cuvântului -
lăsându-mă pradă

disperării...

în mijlocul închisorii mele,

Singurătatea !

A venit iarna.

Liniștea albă părea să fi pus

stăpânire

pe zbuciumul căutărilor...

și durerea "stinsă" a zadarnicei

chemări.

Doar viscolul își lovea fruntea

cernită,

de geamurile sparte

ca și cum ar fi jelit,

ca și cum...

m-ar fi cunoscut!

Da.

Doar viscolul...

Două orbite limpezi

Scăldat
ți-e chipul
în lumină aurie,
iubito,
venită parcă...
dintr-o altă
Galaxie.

Și ochii...
da, ochii...
– două orbite limpezi –
în care,
fulgere albastre,
naufragii,
viscole,
sunt gata să devore
spaima
cuibărită'n mine!

O, tu, făptură
cu chip de înger

și "Apocalipsă"
în structură...
minune
apărută parcă,
dintr-o altă
Galaxie.

Inima-mi fragilă
nu mai vrea
să știe...
de ce ți-e chipul
scăldat
în "lumină aurie"
și-n ochi
atât de limpezi
ard flăcări
ce-ațâță fantezia
și te-mbie...

Să fii chiar tu
misterul...
și drumul
spre altă
Galaxie?!
oh!...

Mi-aș face o colibă - într-o stea

Mi-aș face o colibă
într-o stea...
cu lut pe jos
și pereți din bârne
cu miros de brad,
și-acoperiș...
nemărginirea -

Spre răsărit
aș bate un cui
unde să pot agăța
povara... muritorului de rând.

Și m-aș culca apoi
pe-o rogojină
împletită
din doine strămoșești
și mâinile sub cap
mi-aș așeza
și prins de vrajă

aș asculta
chemarea tăinuită

din slăvile cernite...

....

Și steaua
ce-mi va sta de veghe
ar suspina
și-o lacrimă
î-o picura
chiar în inima mea
în visuri pierdută!

Vino...

în coliba mea
din lut și bârne
cu miros de brad...
într-o stea făurită,
într-o stea făurită...

Mutilat de fulgerul Creației

Înlănțuie-mi sufletul
de veșnicia universului.
Pironește-mi inima
de stânca agonică a zădărniceii.
Să curgă suferința-mi
în apele-nceputului
și, mutilat de fulgerul Creației,
să strig

necunoscutului:

„Iată-mă!“
Sfârtecă-mi carnea

sfântă ofrandă...
și-arunc-o... hienelor flămânde

ale adâncului.
Bea-mi sângele încă fierbinte
și băntuie ca o fiară...
stăpân

pe dureri calcificate-n oseminte.

Dar ia aminte!

Sufletu-mi înlănțuit

de opera-ți măiastră

voi-va-n veci să dăinuiască

sau va muri... odată cu tine.

Stăpâne!

Opera... ți-e crudă agonie

fără mine,

fără mine...

O lacrimă de Zeu

O lacrimă de Zeu
a căzut
ca din senin
chiar la picioarele-mi
zdrelite
și ca prin farmec
a răsărit o floare,
și sufletul mi-a tresărit...
a mirare!

M-am aplecat
s-o rup.
"O, nu!"
mi s-a părut
c-aud o voce din eter.
Păzește-o,
și-ngrijește-o...
ca pe propria-ți fiică.

Are seminție nobilă.
Și-ar fi păcat

să vitregești
grădina-ți
de-o... "rară frumusețe".

O lacrimă de zeu
chiar pe pustia-mi
cărare...
ce minune,
ce-ntâmplare!
aleas-am fost
doar eu?

De-mi vei cere...

De-mi vei cere...
să mă dezbrac de trupul meu
de lut
să părăsesc al lumii
vechi tumult
și, ca flacăra sublimă,
să transced în absolut
voi face-o!

...și voi îmbrățișa o taină,
unde cuvintele
n-au loc...
ci doar tăcerea,
nemărginirile albastre,
și inimile noastre...

atât!

De-mi vei cere...
mă voi descătușa de patimi,
de umbra grea a nopții
păgânul cânt al sorții,
și-n urmă voi lăsa dureri
ce temniță mi-au fost ca
până ieri
dar...

trebuie să-mi ceri,
să-mi ceri...

Prin cămașa vieții mele – urlă vântul

Din cămașa vieții mele
roade timpul și sfâșie
clipă după clipă.

Mai întâi...
mi-a sfârtecat visele
tinerețea
și iubirea din inimă.

Prin găurile făcute

cu migală
și-a trimis vântul
să urle în pustiu...

Poalele fiind prea lungi
le-a scurtat...
dintr-o singură răsucire
în jurul trupului
înfrigurat.

Au urmat și alte tăieturi
fără milă!

Viața-mi sângera peste tot.
Ochii mi-au rămas goi
puteai vedea în ei
limpede...
pustiul clipelor.

Din toate...

doar o pânză străvezie
de păianjen...

Sunt prinsă ca-ntr-o
capcană
în țesătura timpului
atât de fină...
ce-n tăcere
își devorează
opera!

Voi rodi... în pământ străin

Sunt "grăunte de aur"
cu grijă adunat
din "Marele Tot".
Plouă
amestecând culori
din care...

mă voi întrupa
semn de-ntrebare

... sub mantia lumii
mereu provocatoare....

Două picături
de cer
au limpezit retina
în care...
blând s-a cuibărit
lumina.

Din fiorul uimirii
în gând s-a'nfiripat
esența pură a firii...
– bob de aur –
din "Marele Tot"
adunat.

Sunt grăunte
ce-n fluxul memoriei
amprenta – grelei faceri –
și-o poartă
din tainice
mult prea tainice...
și'universale prefaceri.

Voi rodi
în pământ străin.
Și plâng în taină
și suspin...
"Păziți-mi-l!"
Nu-i risipiți
strălucirea.
Și "Marele Tot"
s-a pierdut cu firea...
lăcrimând!

Sluga

Mi-am dezbrăcat hainele
ce-aveau... dureros impregnat
izul nociv al robiei –
și le-am zvârlit – pe țărmul vieții –
pregătindu-mă să trec dincolo
gol, goluț...
fără amintiri, fără regrete.

Timpul – ca o slugă credincioasă
m-a urmat îndeaproape.
Venea cu capul plecat, cu pași ușori,
ca și cum ar fi murmurat
o rugăciune.
I-am căutat privirea. Zadarnic!

... Aș fi vrut să-i strig
și să-i arunc fără milă în obraz...
tot ce n-am putut într-o viață,
de teamă ...
să nu mă păărăsească...

Am coborât în valuri...
dar, mai întâi,

am ridicat brațele spre cer,
ca pentru o ultimă rugă

supremă.

Și, călătorind spre celălalt tărâm...

sufletu-mi se bucura ca un copil:

„Am reușit să păcălesc...

timpul!“

... Ca o slugă netoată mă va aștepta...

dar eu – în adânc voi înnopta

pentru vecie...

să-i spună cineva...

să știe!

Basmaua de borangic

Am pus deoparte...

ceva din timpul meu

din puținel care mi-a mai rămas...

și l-am legat bine într-o boccea

mai bine zis,

într-o basma verde de borangic.

Cele patru colțuri
le-am înnodat de patru ori,
punând în fiecare nod
câte un anotimp!

Fiecare colț are o semnificație

anume
reprezentând cele patru puncte

cardinale,
după care m-am orientat în această viață.
Dar, cât de dezorientată am fost
atunci când,
privind la "Steaua Nordului",
eram convinsă că...
este steaua vieții mele!

... În partea de "Sud"
mi-am așezat gândurile pentru o vreme
dar, vânturile aspre ale Bărăganului
mi le-au alungat...
unde va spre "Vest"
cât mai aproape de inima Ardealului.

Cum totul mi se părea că merge

prea încet...
am luat drumul spre "Est"
sau mai exact spre "Nord-Est"
cât mai aproape de origini.

... Niciodată rădăcinile nu m-au părăsit!
Le-am târât după mine

subtile
așa cum șarpele veninos se târăște
prin ierburile crude,
gata oricând de atacul fatal...

.....

... Dar, gata cu drumurile!
Sunt prea obosit și timpul ce-l agonisesc
cu grijă

nu-mi mai ajunge!
Voi lua bocceaua cu mine

pe "Ultimul drum" ...
Nu se știe niciodată când ai nevoie
de acel "puțin timp"

pentru ați acoperi ochii...
mirați,
întrebători,
nedumeriți...

în care flăcări încă mai ard –
sfâșiați de oboseala atâtor drumuri...
dar, atât de dornici :
de a mai urca un munte,
de a vorbi cu codrul,
cu păsările despre zboruri
de a se pierde în albastrul infinit
al cerului și,
de a îmbrățișa – trandafiriul sângerând –
al amurgului!

.....

Basmaua verde de borangic
va aduce ochilor...
ce-au amuțit Privind
mult râvnita și neprețuita pace!

Cu un pas mai aproape de cer

Pământul

își ia cu regularitate înapoi
tot ce din trupu-i a fost zămislit:
cocioabe, palate, zgârie nori
și nu în această ordine...
și lutul celor care...
cu mână vrednică – le-au ridicat

spre a fi cu un pas...
mai aproape de cer.

Naivă și zadarnică trudă!
Cerul este atât de înșelător!
Undeva... la orizont – pare – că se unește
cu Pământul.

Acolo, toate visele prind aripi
și pot zbura... spre slava împlinirii!

Darnic și rodnic este Pământul
pe care-l strivim fără urmă de resentiment
cu tot ce ne stă în putere și puțință:
piciorul încălțat cu opinci
sau pantofi de firmă...
căruțe și cai de povară
mașini luxoase aflate în mare vogă,
tractoare ce „ară“ fața pământului,
aerisind-o din când în când...
tancuri cu șenile ce netezesc
„zbârciturile“ bătrânei Terre ...

Neobosita „Cale Lactee“
le îndură pe toate cu stoicism.
Prea multă durere însă
face ca rănile să-i sângereze
țâșnind din adâncul sufletului...
ca o lavă fierbinte, incandescentă

topită
în plânsu-i ce-a clocotit atâta vreme
în tăcere!

Misterioasa „zestre“ oferită de inima

largă a Pământului...
Natura...

(logodnica pe vecie a omului)
cu dărnicie,
va hrăni și adăposti pentru o vreme...

făpturile noastre, atât de vrednice
și-atât de...
efemere!

Extatic arzând în magica îmbrățișare

C-o singură privire
am scrutat zărilor.
Apoi, cu mâna stângă – încrezătoare
am ferit din cale munții,
iar cu mâna dreaptă – gingaș,
am strâns la piept – verdele pădurii.
Și-apoi – în zbor lin m-am avântat
pe cele mai înalte culmi de vis.
Doamne! Cât de sus!

Da!
Ce-a fost mai greu am izbăvit!
Dar cât de greu m-apasă...

gândul nerostit.

Pare de ne-nțeles – și parcă-ți văd
ochii mari întrebători...

Dar cine poate ști – taina cântului

unei viori?!

Port în suflet cea mai grea povară,

Nemărturisita-mi iubire

Suferință atât de dulce și-atât de amară!

Și ca un refren – cântu-i sfios

Aprinde-o flacără în trista-mi privire...

“Nici o furtună nu-mi poate sta în drum!”

Și aprigei dorinți – stavilă să-i pun?

Nicicum?!

Tremurând, mi-am adunat în “albie”

dorința

și te-am privit!

Inima-ți visătoare – ocean de iubire

Și-a deschis adâncu-i tăinuit.

Sufletul meu... căutându-te

Însetat a băut din izvoarele tale.

O, Zei! Niciodată n-ați văzut

Două culori amestecându-se dureros...

Ca două flăcări de mătase

Extatic arzând... în magica îmbrățișare!

Dezlănțuire tumultoasă,

Prinsă-n vrăji crepusculare.

Nimic nu pare de ne-nțeles...

Când două inimi – devin un singur trup

de vioară
Strunind furtunos... același cântec al inimii...
Sfântă comoară!

Condamnat – în singurătatea înălțimilor...

Sunt vulpea prinsă-n capcană
după zadarnica goană
prin hățișuri
iar tu
mult prea sus
spre a-mi auzi vaietul
și mult prea înstrăinat
de sufletu-mi înfricoșat...

M-ai condamnat
să-mi „fur“ existența...
mereu încolțită de hăitași
mereu gonind către scorburi
să-mi vindec rănile
unei zile ce m-a „vânat“...

Dar va veni și-un timp al judecății...
astăzi – de moarte am scăpat,
dar mâine,
mâine în zori...
voi alerga dincolo de privirea
timpului vinovat
voi adulmeca urme, pași...
și poate cineva îmi va azvârli
peste gard
câte ceva... spre a-mi potoli foamea...

Dar nu
nu s-a-ntâmplat...
ai privit nepăsător
și pradă sorții m-ai lăsat
și ca o hoată
prin hățișuri... iar m-am strecurat
să-mi găsesc sfârșitul
sângerând... sub lumina
necruțătoare a vieții.
.....

O! denigrat ziditor...
Ești mult prea sus
și eu... prinsă-n capcană
și-ncolțită de hăitași...
astăzi
goana mea va sfârși
aud pași...

Cum să mă poți salva
și cum suferința să-mi poți curma...

când tu însuși
ești condamnat
în singurătatea înălțimilor,

singurătatea înălțimilor...

Iubind în taină...

În genunchi ți-aș mărturisi iubirea,
Dar vorbele-s deșarte și parcă de prisos...
Ce dulce chin un gând misterios...
O, de-aș putea să-ți rabd privirea!

Această ne-nțeleasă... sfântă taină,
Mi-aprinde-n suflet jarul...
Și inima-mi de dor... îmi cântă!
Și singură-n odaie... înec în plâns amarul.

Nu-i vrednic oare dorul meu
Un singur ceas pe înserat,
Să-ți „uiți“ privirea de călău
Și setea să i-o stingi... c-un sărutat?!

Scăpare n-am! Voi da'n vileag iubirea.
Prea mare-i chinul și mă pierd cu firea...

O, de-aș putea să-ți rabd privirea...
O sărutare aprinsă... mi-o fi mărturisirea!

În ce culoare să'mbrac... așteptarea...

(inspirată de poemul
"despre culoarea ta " de valysan)

Nu mă-ntreba de culoare...

sunt...

câmpia înverzită

parfum de floare

fluture

izvor

ce leneș își poartă

susurul suav la vale!

Sunt...

fulgerul albastru

ce-a despicat văzduhul

și-a făcut abisul

să tresară
ascultându-!l

Sunt...
soarele de primăvară
ce cald se rotește
chemând din nou
spre visare
inima adormită a pământului.

Sunt...
marea înspumată
cu țărături argintate
și valuri
când legănate-n cântec
când de maluri
sfărâmate...
strigându-și adâncul.

Sunt...
singurătatea muntelui
străjuind cu măreție
înălțimile
tăinuind cu grijă
comorile...
și zămislind... din durerea tăcerii
– floarea de colț –
făgăduită cerului
și iubirii fără de pată.

Sunt...
zorii
primelor gânduri curate
primelor șoapte înaripate

raza primei taine
primei iubiri
primei lacrimi
primei întrebări...

...ce-așteaptă cu teamă
privind
cerul înserării
un răspuns
o mângâiere...
și-atunci
în purpura nopții
va adormi...
cu gândul iubirii eterne!

...în ce culoare...
să'mbrac... așteptarea?

Ruga unui poet...

Nu-mi lua "Cuvântul"
Doamne
și nu ucide-n mine "noaptea"
în care
ca un nebun te caut...
și caut
- adevărul -
pe chipul tău de gheață
oglundind

ca un balans... sfârșitul
deasupra hăului... ce-adulmecă
tăcerea.

O, iartă-mi îndrăzneala
de a-mi pune pe frunte
cununa suferinței
și-a răscoli nevolnic
- în lumini interzise -
sunete ce se "nasc" muribunde...

...sint spaima Golgotei
pulsând ca o rană în sânge...

călăii așteaptă un semn...
o, Doamne, de slava-ți sunt nedemn!
dar mă plec în genunchi
și te rog
nu-mi crucifica singura taină
ce mă leagă de tine...
Stăpâne!
tu ești "Cuvântul meu"
și eu
sclavul supus - ce-și caută gloria
în nopți "golite de suflet"
iubindu-te...
sfârșiat de plânsul lucidității,
de plânsul lucidității...

Din nou să fiu... repaos

De ce m-ai smuls
din Haos
- vitregindu-mă -
de splendoarea "nefăcutului"
și m-ai redat "vederii"
modelându-mă...
cu mii de ochi
privindu-mă
adulmecându-mă...

gândindu-mă
că aruncat am fost
în lume

să port povara
- născutului fără vină -
cu mii de ochi
rugător... te caut
și te implor... Stăpâne
ascunde-mă "de mine"
ascunde-mă...

... sunt pradă vrerii tale
îndură-te
și redă-mă
liniștii din Haos...
din nou
să fiu... repaos,
repaos...

Adevărul - vitreg frate

M-am logodit în taină
cu Minciuna
de când - Adevărul
mi-i vitreg frate
mi-a înfipt cuțitul
pe la spate
zâmbindu-mi mișelește
întruna...

Am sângerat...
și-am vrut

Minciuna peste Adevăr
s-asmut
m-am lepădat atunci
de toate
mi-am smuls cuțitul
împlântat în spate
m-am luat de mână
cu Minciuna
urând

tăcând...
Adevărul
pentru totdeauna!

Rostogolit a fost - un cer...

Mă întreb, iubite;
de ce
lăsându-mi mâinile
într-ale tale
- ca o taină -
în inimă mi-a răsărit -o floare...
cu dalbe petale
cu dalbe petale...

Privindu-te în ochi...

vrăjit de-a ta chemare
rostogolit a fost
- un cer -
în mare...
și s-a născut un țarm
pe care
doar iubirea noastră
sta sub Soare
aromind culori...
din zărilor senine
ademenind cântări
- captive -
chemărilor virgine...

Privindu-ți chipul
în floare...

suspină blând
dor de-ngemănare
- între cer și mare -
divină adorare
divină adorare...

Privindu-te în ochi...
tot soarele am adunat
într-un gând curat
și-am închis... în unic vers
întregul Univers
doar tu și eu...

Te întreb, iubite;
lacrima curată
iubirii noastre i-a fost dată...
chiar de Dumnezeu?!

Cum plânge cerul în noroi

Mă fulgeră tăcerile în gânduri
și ochi-mi scapără-ntrebări
cum să opresc furtuna
născută între noi
din nepăsarea clipei?

... privește cerul nostru
- cum plânge în noroi -
din rănile durerii
curg ploile tăcerii
ca un potop de vorbe...

Mă biciuiesc cuvintele în gânduri
și nu pot să opresc furtuna
ce-mi sapă-n ochii goi
o mare de tăceri
o! zadarnic cauți cerul
prin vâlul greu de ploi!
ascultă-i plânsul în noroi
și ruga, și zbaterea,
și crezul...

o, de-ar putea,
s-aprindă iar scânteia –
în ochii noștri
răniți de fulgere străine
ce-și caută lumina
prin triste și jalnice ruine,
ruine...

(din ciclul **poeme becartiene**)

Cuvinte învechite

Înstrăinat mi-e cuvântul
abia așternut pe hârtie
și altul se smulge din tăcere
aruncându-se – ca-ntr-un carusel
în vârtejul timpului

Și lumina smerită
mângâie mâna
ce promite gândului
împovărat de zboruri și iubire
vise tainice
îngemănate cu focul
vise ...
ce vor întâmpina liniștea severă
a dimineții
cu surâsul dăltuit – ca o floare
pe buzele-i rănite

E ora sentinței ...
La masa de scris
cărturarul
purtând pe chip – măreția tăcerii

cu greu își ridică privirea
obosită
de pe hârtia îngălbenită
de timp și ...
de singurătate ...
și cu mână trandafirie
mai șterge o literă decolorată
ce-i răscolește arsura
din sufletul stins ...

... suflet – aprins pentru o clipă
de chemarea tremurată a luminii
panicată
de strigătul sfâșietor al amurgului,
amurgului ...

(din ciclul poeme becartiene)

Hai, cântă, iubite!

Hai,
cântă, iubite,
de dor –
în primăvara asta
ce-o să vină ...
cu brațele întinse
spre lumină
și-n ochi

tot Soarele iubirii.

Cântă!

Nu te sfi ...
e-n rostul firii
de-a reînnoi curată –
din muguri
în care țipă –
florile speranței
întru rodul
ce-l vom culege
mâine.

În primăvara asta
care vine ...
doar tu – iubite –
poți aduna în suflet
tot cerul,
tot dorul
și strălucirea lumii –
într-un cântec,
într-un zâmbet,
într-o lacrimă
a fericirii!

În anotimpul flăcărilor

În anotimpul flăcărilor
cerul – suflet bolnav –
în tăcere s-a stins
și stelele s-au topit
și ca o lavă fierbinte
pe pământ ... s-au prelins ...

și-n haosul de necuprins
demonice umbre
împeriul și-au întins
și doar luna nebuna
cuprinsă de zbucium
dansa
întruna
întruna ...

În anotimpul flăcărilor
din rătăcită scânteie –
a renăscut ... ca o minune
iubirea
dar și minciuna
ura
și trădarea

și visul – orbit de spaimă –
sub lacăte s-a zăvorât
... și de-atunci
doar iele... dansează întruna
în jurul lunii
ce râde – ca nebuna –
ca nebuna ...

În anotimpul flăcărilor
și eu m-am născut
din haos și lut
din iubire
din ură
minciună și trădare ...

... și-n jocul ielelor m-am prins
cântând ca nebuna
și-alergând întruna
sub cerul
în care lacrima albastră
s-a ascuns
s-a ascuns...

(din ciclul **poeme becartiene**)

În cioburi de oglinzi

În cioburi de oglinzi
mi-am zărit destinul
siluetă grațioasă în nuanțe roz
da! mi se potrivește ...
dar gândul
frânt mi-a fost
fără de veste
de neantul – ce m-ademenea ...

m-am apropiat un pas ... poate doi ...
și mi s-a părut – cum un ochi străin
ca o fiară a nopții
dintr-un colț sticlos ... mă pândea

... și destinul se derula nemilos
arătând cu degetul
în sus ... sau în jos!
așteptare încordată ...
fulgurante imagini
pe retina-mi de sânge pătată
și glasul ființei – năucită de spaimă
ce striga:
„Salvați-I!”
și funesta clipă – spre bucuria gloatei
în arena cu lei
mă târa,
mă târa ...

În cioburi de oglinzi
mi-am zărit destinul

paiată zdrențuită ... spoită-n roz
și-nspăimântat
m-am depărtat în grabă
un pas ... poate doi ...
și-un glas străin, ascuțit, dureros
ca un colț sticlos
în suflet mi s-a strecurat,
s-a strecurat ...

(din ciclul **poeme becartiene**)

M-am ridicat... din oboseala pietrei

M-am ridicat din nisipuri
ca un vârtej de lumină
orbitoare
să vă povestesc
de setea
celor rătăciți în deșert ...

M-am ridicat din tăcerea
pustiului
să vă vorbesc în șoaptă
de spaima cerului
ce nu putea opri
pașii celor ce credeau
în apa salvatoare ...

M-am înălțat – ca un țipăt de vultur –
să vă avertizez
că nu vă puteți agăța
de speranță
într-un vârtej de nisip ...

M-am ridicat cu greu
din oboseala pietrei –
arsă de soare
să văd:
setea, spaima,
pustiul ...
și-am încercat să povestesc ...

... dar sunetul nisipului
m-a avertizat
că a fi „înțelept”
la ora amiezii
în deșert

e o lipsă de măsură ...
(sau poate... pragul nebuniei?)

22 martie 2009

Ninge peste primăvara noastră

Ninge peste primăvara noastră
pentru prima oară
visele-au murit
și-n inimă au înflorit
răni albe
ca o uitare, ca o zi fără soare ...

Noți de poveste și zile răzvrătite
am aruncat la întâmplare
în prăpastia deschisă între noi ...

Fulgi diafani, neștiutori
rotesc deasupra hăului
cu ochi strălucitori ...
hău - ce-mbrățișează rătăcirii
și cenușa stinselor trăiri ...

Pentru prima oară
- glasul grădinii –
nu va mai fi auzit,
- de cântul ne-rodirii ... va fi viscolit -
și pașii istoviți
se vor strecura tăcuți
pe sub pomii dezgoliți de suflet

de suflet...

Doar stihile vor bântui
doar vulturii durerii
vor roti
ciugulind palida lumină
din ochii
ce prea mult... au plâns!
și cioburi de vise
vor sângera
sub biciul nepăsării
și trupul timpului ... de zăpezi gârbovit ...

Ninge peste primăvara noastră
pentru prima oară
cuvinte îndoliate –
aruncate în prăpastia
deschisă între noi
plâng nopțile albe și zilele-nsorite
și visul unei grădini
ce și-a pierdut speranța
de-a purta pe ramuri – iubiri îmbobocite -
îmbobocite ...

(din ciclul **poeme becartiene**)

Noaptea – caut adăpost întrebărilor

Mâine
voi pleca pe un drum
despre care nu știu prea multe ...
oricum, soarele va rămâne
agățat de boltă
nu va muri –
doar eu
voi rătăci poate drumul ...

noaptea ... caut adăpost întrebărilor
cuibărite
ca păsările de pradă
în ungherele întunecate ale minții ...
ziua,
obosită de "pânda" fără folos
pornesc în căutarea răspunsurilor ...

drumul
zace împietrit în tăcere
așteptând răbdător – pasul șovăielnic ...
anotimpurile
nu-și pierd nici ritmul
și nici farmecul împlinirii ...

doar eu
mă poticnesc din când în când
ne-înțelegând
de ce – urcușul e atât de greu
și nopțile atât de adânci –

nici o stâncă

nu și-a ferit privirea
când trăsnetul a lovit-o ...
numai amintirile rătăcesc
în cenușa drumului
și sufletul meu
fără întrebări și fără răspunsuri
fără Dumnezeu ...
numai eu,
numai eu ...

(din ciclul poeme becartiene)

Nu mă arunca... în vârtoarea poemelor

Zidește-mă
în adâncul Creației Tale
nu mă lăsa privirii – iluzorie pată ...
trupu-mi fragil va fi mărturie grăitoare
a păcatului
și a trecerii invincibile spre țintirim ...

Lasă-mă
ne-făcutului
ne-lumescului
să rătăcesc – lumină molatică
prin Grădinile Tale
neviciate de gând ...

În nopțile
începutului de lume –
tăcerile,
ce nu-și cunosc rostirea, tânguirea,
să-mi fie pavăză și așternut ...

Nu vreau
să ridic din cuvinte ... altare păgâne
unde lacrima încătușată
va fi un pumnal
strecurat în provocarea căutărilor
sterile
Nu mă arunca
în vârtoarea poemelor
ce-așteaptă să-mi sfâșie sufletul
captiv - deschiderii orgolioase
spre beatitudinea nemuririi ...

... înfrigurate ore
vor bate la porți închise
până când ... semnul ne-rostitei întrebări
va rămâne încrustat în pași melancolici
și culori țipătoare
purtate de fluturi ...

Zidește-mă
în adâncul Creației Tale
să-ți fiu eu - muză și flacără albastră –
ce-ți vor sta de veghe
ca o blândă alinare
în nopțile de căutare
prin neantul identificării
cu fragilitatea gândului întrupat,
întrupat ...

26 iunie 2009

(din ciclul **poeme becartiene**)

Ruga unui poet

Nu-mi lua „Cuvântul”
doamne
și nu ucide-n mine „noaptea”
în care
ca un nebun te caut ...
și caut
- adevărul -
pe chipul tău de gheață
ogîndind
ca un balans- sfârșitul -
deasupra hăului... ce-adulmecă tăcerea.

O, iartă-mi îndrăzneala
de a-mi pune pe frunte
cununa suferinței
și-a răscoli nevolnic
- în lumini interzise -
sunete ce se nasc muribunde ...

... simt spaima Gologotei
pulsând ca o rană în sânge ...

călăii așteaptă un semn ...
o, doamne, de slava-ți sunt nedemn!
dar mă plec în genunchi
și te rog
nu-mi crucifica singura taină
ce mă leagă de tine ...
Stăpâne!
tu ești "Cuvântul meu"-

și eu
sclavul supus - ce-și caută gloria
în nopți "golite de suflet"
iubindu-te ...
sfâșiat de plânsul lucidității,
de plânsul lucidității ...

15 februarie 2008

*(din ciclul **poeme becartiene**)*

Amurg grăbit...

Și trupul mi-am înfășurat
în așteptări
în frunze moarte
și fluturi oboseți
de zboruri
și m-am rugat...

Și cerul l-am adus aproape
ținându-l strâns
sub pleoape
și sufletul supus s-a arcuit
ca un vis pe-o ramură
albastră
ce-o va purta un porumbel
spre Lumea Nouă...

Și-n brațe am adunat
iubiri pierdute
și flori liliachii ne-dăruite
și zbaterea cuvintelor
ce n-au putut să ardă
la vreme de ploi,
de vânturi...

Și-am așteptat în cărare
să vii – amurg grăbit –
eliberându-mă
cu ultima suflare
de ruga stinsă
și amintirea unui vis ce-a rătăcit
cătând
culoarea împăcării,
împăcării...

(din ciclul **poeme becartiene**)

Bocetul din hume

Prin lanuri fremătând
de grâne,
cu greu...
ei își târau picioarele de lut.
n-aveau un nume
și nici istorie de făurit.

erau doar...
întâmplarea devenirii...

Și-n urma lor,
timpul se-nălța – ca o floare rară –
unic parfum,
și doar nostalgică amintire,
când rodul pârguit,
ca un clopot de seară
ademenea la cules
sânge netrudat...

Și-atunci a fost ales
cel ce va purta un nume:
„stăpân!”
peste răul istoric, peste bocetul
din hume...

Și timpul
n-a mai fost o – floare rară –
ci doar spinoasă amăgire,
cântec de-ntinare și robie,
și lanțuri
purtate cu statornicie...

de cei ce-au devenit o „lume”,
o „lume”...

(din ciclul **poeme becartiene**)
29 martie 2010

Lasă-mă să-ți sorb... sălbăticia

Mințind
că sărutarea n-o să doară,
sfioasă
cuprinsă-n brațe m-am lăsat.
Sălbatica-ți pornire
îngenunche trufașa-mi fire,
stărnind furtuni bizare,
când tu strângeai
mai tare ... tot mai tare!

Fluturi de foc
roteau sub clar de lună,
izvoarele cântau
cu patimă nebună,
un cânt wagnerian
pe clapele iubirii renăscute!

Mă doare clipa,
dar lasă-mă
să-ți sorb sălbăticia!
ciudat ...
cum îți doream ... supusă ...
stângăcia!

Pata de lumină (iudeică trăire)

În căutarea perfecțiunii...

Sunt semnul
unui palid început,
un amalgam de note false,
tumult,
și poate...
câteva sonorități divine.

Sunt piatra aruncată,
apă,
iudeică trăire,
și poate...
scânteieri din neștiuta fire...

Sunt semnul
lăsat pe lemnul unei cruci,
răul din genune,
totul și nimic –
dar poate...
și pata de lumină
din cel ce a crezut,
a crezut...

*(din ciclul **poeme becartiene**)*

Când toamne...

Când toamne se răresc în vis
când visul
pâlpâie abia
tresar la gândul
c-am ucis
menirea mea,
norocul...

Zadarnic caut umbre
în copacii goi
și-n frunzele jelite
doar de ploi
o oază...
zadarnic...

Când toamne se răresc în gând
și gândul pâlpâie abia
mă-ntunec blând -
că-n urma mea
cresc noi lăstari
pe-același drum spinos...

Când toamne
umbre, ploi,
menirea și norocul
vor fi ucise...
pământul temniță
va deveni
cu ușile deschise,
deschise...

*(din ciclul **poeme becartiene**) (vol. „undeva, un poet...)*

12 octombrie 2010

Din jurnalul unei zile

(strigătul neantului)

Timp risipit...

Și-apoi m-am gândit să-ți scriu o scrisoare

Nu mai găsesc – de multă vreme sensul cuvintelor - pierdut
în rotunjimea sunetelor

Vai! Câte vorbe risipite în auzul materiei „ moarte”
chiar din clipa facerii

Neantul va striga „Erika” cu fiecare metamorfoză a celor
ce cuvântă și necuvântă...

Urcarea pe „treapta socială” este o „găselniță” a ființei
umane
imperfecte

Supraomul își caută mereu un loc deasupra
lucrurilor neînțelese

Moartea rămâne „rece” la această „împărțire” a vieții...

Spectacolul lucrurilor materiale
nu-i tulbură seninătatea olimpică

a nerostului –

Și totuși îți voi scrie...

Îmi spunea cineva că puterea gândului
este fără margini

Mă trezesc dimineața cu speranța c-aș putea
să te revăd

Strigătul neantului se va stinge pentru mine... cu ultima
metamorfoză posibilă...

7 martie 2011

Zădărnicia falselor identități....

Din coapsa nopții
am smuls o taină
ce-o voi păstra
- sâmbure negerminat
al lumii –
în retina-mi flacăra

(poate o vreme...)

Apoi...
voi căuta grădina
și-aici voi reclădi
un univers
al neîntinării
și-al nerostirii
falselor identități...

Din trupul nopții
am smuls rădăcina
ce-și hrănea întunericul
cu spaimele și „murirea”
din mine...

Și poate...
o voi târî (o vreme)
prin mîlul păcătos
al falselor iluzii...
iluzii...

din ciclul (poeme becartiene)
10 dec. 2010

Și-a fost un fulger...

Eu am venit pe lume
cu un țipăt
și nimeni n-a văzut
drapelele de luptă
fluturând
pe câmpiile pline de cruci...

Ei mă strângeau
la piept
și-mi vorbeau cu vocea
stinsă
a străbunilor
și nu vedeau nimic...
numai eu le-am întâlnit
privirile
în amurguri
cuprinse de flăcări...

... și-mi cântau duios
ca o legănare de ape
și nimeni n-a văzut
fulgerul
ce-a despiciat cerul
și-a ucis în inima-mi
tânără
speranța nemuririi...

Ei mă strigau pe nume
și credeau
că mâinile-mi fragile
căutau mângâierea...
dar pumnii strânși în tăcere

cereau răzbunare...
răzbunare...

din ciclul (poeme becartiene)
24 dec.2010

Timp de cenușă

Sub verdele pădurii
adormisem
și flăcări m-au cuprins în somn
părea aieva...
și limpede-am văzut
cum
viața se-ascundea printre
ruine
și din noaptea argintată
răsăreai singurătate
- ca o veche durere –
oglindită-n ceasornice
uitate
la umbra trecutului
și-n ochii desfrunziți
ai zilelor lungi
de așteptare...

Ciudată nălucire!
ce adevăr să cauți
când tu, frumoasă ca o sărbătoare
mă sărutai
cu buze de cenușă...

și m-am trezit – întrezărind abia
cum chipul străveziu și enigmatic
ți se pierdea în depărtare
purtând pe umeri
verdele pădurii
mângâiat de flăcări...

... și vârstele de aur
te urmau... lunatice
cu brațe de-ntuneric
prinse în cătușe...
pierzându-și strălucirea
în cenușa timpului
ce le-a nuntit în taină
cu uitatea...
uitarea...

14 februarie 2011

